

Sygn. akt I C 991/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Adrianna Gołuńska-Łupina

Protokolant: sek. sąd. Iwona Górską

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2016r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko **D. Ś., J. Ś. (1), J. Ś. (2), R. Ś. i W. Ś.**

o zapłatę

I. Utrzymuje nakaz zapłaty z dnia 24 kwietnia 2014 roku wydany przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. II Nc 387/14 w części tj. w zakresie kwoty 21 185 zł. 83 gr. (dwadzieścia jeden tysięcy sto osiemdziesiąt pięć złotych 83/100) z tytułu należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 marca 2014r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie uchyla nakaz zapłaty i oddala powództwo;

II. Zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanych D. Ś., J. Ś. (1), J. Ś. (2), R. Ś. i W. Ś. solidarnie kwotę 822 zł. 95 gr (osiemset dwadzieścia dwa złote 95/100) tytułem kosztów procesu;

III. Nakazuje ściągnąć od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1055 zł. 58 gr. (jeden tysiąc pięćdziesiąt pięć złotych 58/100) tytułem nieopłaconych kosztów sądowych;

Sygnatura akt: I C 991/14

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko W. Ś., D. Ś., R. Ś., J. Ś. (2), J. Ś. (1) domagając się od pozwanych zapłaty solidarnie kwoty 59.851,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że jest w posiadaniu weksla, którego wystawcami są pozwani W. Ś., D. Ś. i R. Ś.. Weksel został poręczony przez J. Ś. (2) i J. Ś. (1). W dniu 12 sierpnia 2013r. weksel został wypełniony przez powoda, zgodnie z deklaracją wekslową na kwotę 59.851,53 zł. Pomimo zawiadomienia pozwanych listami poleconymi, weksel nie został wykupiony przez pozwanych. Jak podstawę solidarnej odpowiedzialności pozwanych jako współwystawców i poręczycieli wekslowych stanowią przepisy art. 32 i 47 Prawa wekslowego w zw. z art. 103 Prawa wekslowego.

(pozew k. 2-4)

W dniu 24 kwietnia 2014r. w sprawie o sygnaturze akt II Nc 387/14 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

(nakaz zapłaty k. 20)

Pozwani wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnieśli o uchylenie nakazu zapłaty, oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Pozwani zakwestionowali powództwo co do zasady i co do wysokości. Pozwani wskazali, że na początku 2010r. pozwani W. Ś., D. Ś. i R. Ś. popadli w kłopoty finansowe, które uniemożliwiły im terminowe regulowanie należności i wnosili do powoda o rozłożenie należności na raty, jednak powód nie wyraził na to zgody. Nadto, podnieśli, iż zgodnie z OWUL w przypadku rozwiązania umowy leasingu finansujący uprawniony jest do odebrania przedmiotu leasingu, zaś w maju 2010r. przedmiot leasingu został zwrócony pozwanemu. Wobec powyższego, przyjmując, że umowa uległa rozwiązaniu w maju 2010r. pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia z majem 2013r. oraz zarzut uzupełnienia weksła już po przedawnieniu roszczeń, które zabezpieczał. Z ostrożności procesowej pozwani zakwestionowali też sumę, na którą weksel został wystawiony, a tym samym wysokość roszczeń powoda. Jak podnoszą pozwani, powód nie wykazał, jakie należności składają się na sumę, na którą weksel opiewa i w związku z tym podnieśli zarzut uzupełnienia weksła na kwotę nieodpowiadającą wysokości zobowiązania tj. w sposób niezgodny z deklaracją wekslową. Wreszcie, pozwani wskazali, że część rat leasingowych – będących w ich mniemaniu świadczeniami okresowymi – przedawniła się i jeśli zostały one uwzględnione przy wypełnieniu weksła, to zabezpiecza on wierzytelności, których termin przedawnienia upłynął przed datą uzupełnienia weksła.

(zarzuty od nakazu zapłaty k. 33-38)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2007r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł z pozwanymi W. Ś., D. Ś. i R. Ś. prowadzącymi działalność gospodarczą po firmą (...) S.C. w G. umowę leasingu operacyjnego na okres 47 miesięcy, na mocy której oddał pozwanym do używania ciągnik siodłowy (...) 530 6X2, rok produkcji 2001. Wynagrodzenie z tytułu umowy leasingu określono na kwotę 164.808,75 zł netto i obejmowało ono: opłatę wstępną w kwocie 14.640 zł brutto (12.000 zł netto) oraz 47 rat wynagrodzenia w łącznej wysokości 186.426,63 zł brutto (152.808,75 zł netto). Wynagrodzenie zostało ustalone w oparciu o cenę netto przedmiotu leasingu i stawkę (...) 1M z dnia 2 listopada 2007r. w wysokości 5 %. Nadto pozwani byli zobowiązani do uiszczenia opłaty administracyjnej w wysokości 3.660 zł (3.000 zł netto), rejestracyjnej 305 zł (250 zł netto) i ceny wykupu 10.980 zł (9.000 zł netto).

(dowód: umowa leasingu operacyjnego k. 126)

Integralną część umowy leasingu stanowiły Ogólne Warunki Umowy Leasingu Operacyjnego. W § 2 pkt 3 wskazano, że opłata leasingowa to każda płatność należna finansującemu od korzystającego z tytułu umowy leasingu. W szczególności opłatami leasingowymi są: opłata wstępna, prowizje, opłaty manipulacyjne, opłata administracyjna, opłata rejestracyjna, opłata za ubezpieczenie, a także raty wynagrodzenia, zawierające część kapitałową stanowiącą spłatę wartości początkowej środka trwałego oraz część odsetkową stanowiącą spłatę pozostałej części wynagrodzenia należnego finansującemu od korzystającego w podstawowym okresie leasingu. Zgodnie z § 2 pkt 11 odszkodowanie umowne to odszkodowanie należne finansującemu od korzystającego obejmujące żądanie przez finansującego od korzystającego wszystkich przewidzianych w umowie leasingu a niezapłaconych rat wynagrodzenia pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem rozwiązania bądź wygaśnięcia umowy leasingu. Szczegółowy sposób ustalania wysokości odszkodowania umownego określono w § 32 oraz § 35 OWUL.

Zgodnie z § 35 ust. 1 OWUL jeżeli korzystający dopuszcza się opóźnienia z zapłatą co najmniej jednej opłaty leasingowej lub innych należności wynikających z umowy leasingu finansujący wyznaczy korzystającemu na piśmie termin dodatkowy, do zapłacenia zaległości wraz z odsetkami do dnia zapłaty z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego

upływu tego terminu umowa zostanie wypowiedziana przez finansującego ze skutkiem natychmiastowym, a przedmiot leasingu odebrany korzystającemu także za pośrednictwem osób trzecich. W przypadku rozwiązania umowy leasingu finansujący uprawniony jest do odebrania przedmiotu leasingu lub podjęcia innych działań niezbędnych dla ochrony jego praw, równocześnie ze złożeniem oświadczenia o rozwiązaniu umowy leasingu. Opłata leasingowa, której płatność przypada w miesiącu rozwiązania umowy należna jest w całości finansującemu.

W § 35 ust. 6 umowy zastrzeżono, że rozwiązanie umowy jest równoznaczne z prawem żądania przez finansującego:

- a. zapłaty zaległych opłat leasingowych z odsetkami w wysokości określonej w § 19 ust. 1 OWUL,
- b. innych opłat i kosztów, do których poniesienia zobowiązany jest korzystający na podstawie umowy leasingu wraz z odsetkami w wysokości określonej w § 19 ust. 1 OWUL,
- c. zwrotu przedmiotu leasingu w terminie i do miejsca wskazanego przez finansującego lub zapłaty jego równowartości albo wydania go upoważnionym przez finansującego osobom trzecim; wybór formy realizacji powyższego uprawnienia należy do finansującego;
- d. zapłaty finansującemu odszkodowania umownego w wysokości 105 % sumy wszystkich przewidzianych w umowie leasingu a nie zapłaconych opłat leasingowych w części kapitałowej i ceny wykupu.

Odszkodowanie umowne korzystający uści na wezwanie finansującego w terminie wskazanym w wezwaniu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie (§ 35 ust. 8).

Korzystający zobowiązuje się zwrócić przedmiot leasingu przedstawicielowi finansującego lub upoważnionemu przez niego podmiotowi. Wszelkie wydatki związane z interwencjami w celu wyegzekwowania należności finansującego oraz zwrotu przedmiotu leasingu zostaną zafakturowane wraz z należnym podatkiem VAT na korzystającego przez finansującego. W myśl § 35 ust. 12 korzystający jest zobowiązany do poniesienia wszelkich kosztów związanych ze sprzedażą (w szczególności kosztów wyceny i prowizji za sprzedaż) przedmiotu leasingu przez finansującego bądź związanych z zawarciem nowej umowy leasingu obejmującej ten przedmiot. Odszkodowanie umowne oraz pozostałe należności finansującego ujęte w ostatecznym rozliczeniu umowy leasingu stają się natychmiast wymagalne. Korzystający zobowiązany będzie ponadto do zapłacenia odsetek ustawowych od kwoty odszkodowania umownego za okres od daty płatności określonej w wezwaniu do zapłaty (§ 35 ust. 13). Odszkodowanie umowne zostanie pomniejszone o uzyskane przez finansującego w związku z przedterminowym zakończeniem umowy leasingu korzyści tj. m.in. w przypadku sprzedaży przedmiotu leasingu lub zapłaty jego równowartości – o wartość netto ceny sprzedaży po odliczeniu kosztów (§ 35 ust. 14 lit. a).

Pozwani byli także zobowiązani do zawarcia umowy ubezpieczenia przedmiotu leasingu oraz opłacania składki ubezpieczeniowej.

(dowód: Ogólne Warunki Umowy Leasingu Operacyjnego k. 130-135, umowa leasingu operacyjnego k. 126, Z. ubezpieczenia przedmiotu leasingu k. 136-138)

Zabezpieczenie wykonania umowy stanowił weksel własny in blanco, wystawiony przez pozwanych W. Ś., D. Ś. i R. Ś.. Za wystawcę poręczyli pozwane J. Ś. (2) i J. Ś. (1).

(dowód: weksel k. 5)

Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej powódka była upoważniona do wypełnienia weksla w każdym czasie w przypadku nie uiszczenia przez pozwanych w terminie wszelkich należności wynikających z umowy leasingu bądź powstałych wskutek jej rozwiązania lub wygaśnięcia na sumę wekslową odpowiadającą łącznej sumie zadłużenia z tej umowy, na które składać się będzie: niezapłaconych opłat leasingowych (rat wynagrodzenia i innych opłat) oraz kosztów, w tym kosztów windykacji wynikających z tej umowy i obciążających korzystających, odsetek za opóźnienie

oraz kwota odszkodowania umownego, o których mowa w OWU oraz innych należności i kosztów finansującego powstałych zarówno w czasie trwania jak i po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy.

(dowód: deklaracja wekslowa k. 6)

Przedmiot leasingu został odebrany przez pozwanych w dniu 15 listopada 2007r.

(dowód: protokół odbiorczy k. 139-140)

W 2010r. pozwani popadli w kłopoty finansowe i przestali uiszczać raty leasingowe. W związku z powyższym zwrócili się do powoda o przedłużenie terminu płatności kolejnych rat, jednak powód nie wyraził na to zgody. Nadto, pozwani znaleźli osobę zainteresowaną kupnem przedmiotowego pojazdu marki (...), niemniej powód nie zgodził się na jego sprzedaż.

(dowód: przesłuchanie pozwanego W. Ś. k. 282-283)

W dniu 23 lutego 2011r. W. Ś. podpisał zobowiązanie do spłaty całej zaległości w kwocie 40.099,12 zł do dnia 9 marca 2011r., a w przypadku braku spłaty do niezwłocznego wydania przedmiotu leasingu.

(dowód: oświadczenie k. 148)

Pismem z dnia 14 lutego 2011r. powód wypowiedział pozwanym umowę leasingu w trybie natychmiastowym i wezwał pozwanych W. Ś., D. Ś. i R. Ś. do: zapłaty kwoty 35.794,12 zł z tytułu opłat leasingowych wymagalnych do dnia rozwiązania umowy, innych opłat leasingowych i kosztów wynikających z umowy łącznie z należnymi odsetkami w wysokości określonej w OWUL z tytułu nieterminowej płatności oraz do zwrotu przedmiotu leasingu. Wypowiedzenie zostało pozwanym doręczone w dniu 25 marca 2011r.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 145-146, raport z interwencji k. 147)

Powód zlecił wykonanie czynności windykacyjnych (...) Finanse sp. z o.o., w tym przeprowadzenie negocjacji z pozwany, wręczenie wypowiedzenia i odebranie przedmiotu leasingu. (...) podjął czynności windykacyjne w okresie od dnia 23 lutego do dnia 6 kwietnia 2011r. Koszt windykacji wyniósł 1.722 zł brutto.

(dowód: zlecenie windykacji z dnia 14 lutego 2011r. k. 144, raport z interwencji k. 147)

W dniu 25 marca 2011r. pozwany W. Ś. przekazał przedmiot leasingu windykatorowi w wyznaczonym przez niego miejscu (P.).

(dowód: protokół zdawczo – odbiorczy k. 149, zeznania świadka S. C. płyta CD k. 325)

Powód zlecił wycenę przedmiotu leasingu firmie (...). Rzeczoznawca stwierdził, że wartość rynkowa ww. ciągnika siodłowego na dzień 13 kwietnia 2011r. wynosi 26.000 zł.

(dowód: wycena k. 159-166)

W dniu 15 kwietnia 2011r. powód sprzedał ciągnik siodłowy za cenę 38.376 zł brutto (31.200 zł netto).

(dowód: faktura VAT k. 152)

W dniu 10 stycznia 2012r. doręczono pozwanym rozliczenie umowy leasingu.

(dowód: rozliczenie umowy leasingu k. 153, dowód doręczenia k. 154)

Powód obciążył pozwanych następującymi należnościami:

- opłatą miesięczną nr 34 w kwocie 3.903,90 zł brutto (3.199,92 zł) netto z terminem płatności do dnia 16 września 2010r.,
- opłatą leasingową z tytułu podatku od środków transportowych II rata za 2010r. w wysokości 1.332,24 zł (1.092 zł netto) z terminem płatności do dnia 10 września 2010r.,
- opłatą miesięczną nr 35 w kwocie 3.903,90 zł brutto (3.199,92 zł) netto z terminem płatności do dnia 16 października 2010r.,
- opłatą miesięczną nr 36 w kwocie 3.903,90 zł brutto (3.199,92 zł) netto z terminem płatności do dnia 16 listopada 2010r.,
- opłatą miesięczną nr 37 w kwocie 3.903,90 zł brutto (3.199,92 zł) netto z terminem płatności do dnia 16 grudnia 2010r.,
- opłatą miesięczną nr 38 w kwocie 3.935,90 zł brutto (3.199,92 zł) netto z terminem płatności do dnia 16 stycznia 2011r.,
- opłatą miesięczną nr 39 w kwocie 3.942,20 zł brutto (3.205,04 zł) netto z terminem płatności do dnia 16 lutego 2011r.,
- opłatą miesięczną nr 40 w kwocie 3.942,20 zł brutto (3.205,04 zł) netto z terminem płatności do dnia 16 marca 2011r.,
- opłatą miesięczną nr 41 w kwocie 3.942,20 zł brutto (3.205,04 zł) netto z terminem płatności do dnia 16 kwietnia 2011r.,
- kosztami wystawienia wezwania do zapłaty nr (...) w kwocie 48,80 zł (40 zł netto) z terminem płatności do dnia 28 grudnia 2010r.,
- kosztami wystawienia wezwania do zapłaty za 08-2010 w kwocie 48,80 zł (40 zł netto) z terminem płatności do dnia 3 grudnia 2010r.,
- kosztami wystawienia wezwania do zapłaty za 07-2010 w kwocie 48,80 zł (40 zł netto) z terminem płatności do dnia 2 grudnia 2010r.,
- kosztami transportu w wysokości 2.375,44 zł (1.931,25 zł netto) z terminem płatności do dnia 5 maja 2011r.,
- opłatą za ubezpieczenie w kwocie 714,63 zł (581 zł netto) z terminem płatności do dnia 14 kwietnia 2011r.,
- opłatą za ubezpieczenie w kwocie 1.212,68 zł (994 zł netto) z terminem płatności do dnia 11 października 2010r.,
- opłatą za ubezpieczenie w kwocie 6.110,98 zł (5.009 zł netto) z terminem płatności do dnia 3 stycznia 2011r.,
- opłatą leasingową z tytułu podatku od środków transportowych I rata za 2011r. w wysokości 1372,68 zł (1.116 zł netto) z terminem płatności do dnia 10 września 2010r.,
- kosztami windykacji przedmiotu leasingu w wysokości 1.722 zł (1.400 zł netto) z terminem płatności do dnia 22 kwietnia 2011r.,
- kosztami przechowania i przygotowania przedmiotu leasingu do sprzedaży w wysokości 1230 zł (1.000 zł netto) z terminem płatności do dnia 26 kwietnia 2011r.,
- kosztami wyceny rzeczoznawcy w wysokości 350,55 zł (285 zł netto) z terminem płatności do dnia 17 czerwca 2011r.,
- odsetkami za opóźnienie w spłacie rat wymagalnych przed rozwiązaniem umowy w łącznej kwocie 4.413,30 zł.

(dowód: faktury VAT k. 157-158, 167-178, 180-186, 189-199)

Pozwani płacili składki ubezpieczeniowe wraz z podatkiem od towarów i usług. Kwota nadpłaconego podatku VAT wynosiła 6.343,73 zł i nie została przez powoda zwrócona.

(dowód: faktury VAT k. 222-236)

(...) Przetarg P. O. wystawił fakturą VAT na rzecz powoda na łączną kwotę 2.375,44 zł za transport ww. ciągnika siodłowego na trasie W. – P. (375 km x 2,20 zł) oraz P. – W. (375 km x 2,95 zł) oraz za przechowywanie i przygotowanie pojazdu na kwotę 1.230 zł.

(dowód: faktura VAT k. 179, 187)

Podpisy na protokole zdawczo – odbiorczym z dnia 25 marca 2011r. i piśmie z dnia 23 lutego 2011r. należą do W. Ś.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu badania pisma ręcznego J. B. k. 410-422)

Wartość rynkowa ciągnik siodłowy (...)530 6X2, rok produkcji 2001 na dzień 13 kwietnia 2011r. wynosiła 43.000 zł netto.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego L. A. k. 441-453 wraz z ustną opinią uzupełniającą k. 485)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, dowodu z zeznań świadków M. G., S. C., dowodu z przesłuchania pozwanych R. Ś. i W. Ś., dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw badania pisma ręcznego J. B., dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. A..

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd uznał, iż dowody z dokumentów w postaci umowy leasingu, OWUL, dokumentów związanych z wykonaniem i rozwiązaniem umowy leasingu są wiarygodne, albowiem strona pozwana nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani też nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Jedynie, w przypadku dokumentów w postaci protokołu zdawczo – odbiorczego z dnia 25 marca 2011r. oraz oświadczenia z dnia 23 lutego 2011r. pozwani kwestionowali autentyczność podpisu W. Ś.. Niemniej, wobec stanowczej opinii biegłego sądowego do spraw badania pisma ręcznego należało uznać, że dokumenty te są autentyczne, a widniejący na nich podpis należy do pozwanego.

Jeśli natomiast chodzi o ocenę osobowego materiału dowodowego, to brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków, niemniej nie miały one większego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. S. C. przyznał, że uczestniczył w odprowadzaniu przedmiotu leasingu do P., niemniej nie pamiętał w którym roku to miało miejsce ani też nie miał wiedzy co do przyczyny oddania pojazdu. P., istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia nie miały zeznania świadka M. G., albowiem nie zajmowała się ona sprawą pozwanych i nie miała żadnej wiedzy w zakresie okoliczności związanych z odbiorem przedmiotu leasingu. Jeśli natomiast chodzi o zeznania pozwanych, to Sąd nie dał wiary zeznaniom W. Ś., iż nie podpisywał on protokołu zdawczo – odbiorczego z dnia 25 marca 2011r. oraz oświadczenia z dnia 23 lutego 2011r., albowiem w tym zakresie jego zeznania nie znajdują potwierdzenia w opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, której Sąd dał w całości wiarę. Nadto, w ocenie Sądu, nie są wiarygodne zeznania pozwanego dotyczące daty oddania przedmiotu leasingu. Świadek utrzymywał, iż miało to miejsce w maju 2010r. W ww. protokole zdawczo – odbiorczym wskazano datę 25 marca 2011r., nadto świadek S. C. także wskazał, iż do wydania samochodu doszło na przełomie zimy i wiosny, gdyż świadek pamiętał roztopy (choć nie pamiętał dokładnie roku, w którym miało to miejsce). Pozwany R. Ś. ani nie pamiętał kiedy pojazd został wydany powodowi ani też nie brał w tym udziału, wskazując, że wszystkim zajmował się jego ojciec W. Ś., stąd też jego zeznania nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Za w pełni wiarygodny dowód w sprawie Sąd uznał także dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej L. A.. Przedłożona przez biegłego opinia jest jasna, logiczna, nie zawiera żadnych luk czy sprzeczności. Przedłożona opinia nie budzi także wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego czy wiedzy powszechnej. Nadto, na rozprawie biegły odniósł się w sposób przekonujący do wszystkich zarzutów zgłoszonych przez sprawę i w ocenie Sądu obronił swoją opinię. W tym stanie rzeczy, Sąd uznał opinię biegłego L. A. za w pełni przydatną do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Brak było także podstaw do kwestionowania dowodu z opinii biegłego do spraw kryminalistyki w zakresie badania pisma ręcznego J. B.. Zdaniem Sądu, opinia sporządzona przez biegłego stanowi pełnowartościowy dowód w sprawie, albowiem została sporządzona przez osobę posiadającą wiadomości specjalne z dziedziny kryminalistyki, jest jasna, logiczna, wewnętrznie niesprzeczna, zaś wnioski biegłego są jednoznaczne i kategoryczne oraz zostały dobrze uzasadnione, co czyni opinię w pełni przydatnym środkiem dowodowym do rozstrzygnięcia sprawy. Nadto, żadna ze stron nie kwestionowała przedmiotowej opinii.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się od pozwanych W. Ś., D. Ś., R. Ś., J. Ś. (2) i J. Ś. (1) – jako wystawców weksla i poręczycieli wekslowych – solidarnie zapłaty kwoty 59.851,53 zł. Pozwani zakwestionowali jednak prawidłowość uzupełnienia weksla przez remitenta (powoda), podnosząc, że kwota, na którą opiewa weksel jest zawyżona. W tym stanie rzeczy spór pomiędzy stronami przeniósł się na płaszczyznę stosunku podstawowego. Jak wskazano powyżej weksel stanowił zabezpieczenie spłaty zobowiązania wynikającego z zawartej przez strony umowy leasingu. W myśl przepisu art. 709¹ k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Odnosząc się do zarzutów pozwanych dotyczących nieprawidłowego uzupełnienia weksla w piśmie z dnia 22 września 2014r. powód wyjaśnił, że w wobec braku zapłaty przez pozwanych rat leasingowych umowa została przez niego rozwiązana za wypowiedzeniem. Zgodnie zaś z treścią § 35 ust. 6 OWUL rozwiązanie umowy jest równoznaczne z prawem żądania przez finansującego:

- a. zapłaty zaległych opłat leasingowych z odsetkami w wysokości określonej w § 19 ust. 1 OWUL,
- b. innych opłat i kosztów, do których poniesienia zobowiązany jest korzystający na podstawie umowy leasingu wraz z odsetkami w wysokości określonej w § 19 ust. 1 OWUL,
- c. zwrotu przedmiotu leasingu w terminie i do miejsca wskazanego przez finansującego lub zapłaty jego równowartości albo wydania go upoważnionym przez finansującego osobom trzecim; wybór formy realizacji powyższego uprawnienia należy do finansującego;
- d. zapłaty finansującemu odszkodowania umownego w wysokości 105 % sumy wszystkich przewidzianych w umowie leasingu a nie zapłaconych opłat leasingowych w części kapitałowej i ceny wykupu.

Powód podkreślił, że dokonał rozliczenia leasingu, zgodnie z powyższymi postanowieniami wzorca umownego. Przede wszystkim, po odebraniu przedmiotu leasingu powód zlecił jego wycenę profesjonalnemu podmiotowi, a następnie sprzedał go za cenę 38.376 zł brutto tj. 31.200 zł netto. Dokonując rozliczenia leasingu, powód zaliczył uzyskaną ze sprzedaży cenę w pierwszej kolejności na poczet odszkodowania umownego o jakim mowa w § 2 ust. 11 i § 35 ust. 6 OWUL. Zgodnie z § 2 ust. 11 OWUL odszkodowanie umowne to odszkodowanie należne finansującemu od korzystającego obejmujące żądanie przez finansującego od korzystającego wszystkich przewidzianych w umowie leasingu a niezapłaconych rat wynagrodzenia pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem rozwiązania bądź wygaśnięcia umowy leasingu. W § 35 ust. 6 OWUL określono wysokość tego odszkodowania umownego na 105 % sumy wszystkich przewidzianych

w umowie leasingu a nie zapłaconych opłat leasingowych w części kapitałowej i ceny wykupu. Zdaniem Sądu powyższe postanowienie określające wysokość odszkodowania umownego jest nieważne. Jak bowiem podnosi się w judykaturze sprzeczne z art. 709¹⁵ k.c. są postanowienia umowne przewidujące obciążenie korzystającego - w razie wypowiedzenia umowy przez finansującego na skutek okoliczności, za które korzystający odpowiada - świadczeniami procentowo wyższymi od wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Ich przyjęcia nie usprawiedliwia odwołanie się do treści art. 353¹ k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2016r., I CSK 206/15, L.). Jak wskazuje się w orzecznictwie, przewidziane w art. 709⁵ § 3, art. 709⁸ § 5 i art. 709¹⁵ k.c. należności przysługujące finansującemu w razie wygaśnięcia, odstąpienia i rozwiązania umowy leasingu nie mogą być kwalifikowane jako kara umowna (por. wyrok SN z dnia 15 lutego 2008r., I CSK 354/07, OSNC-ZD 2008/4/116; podobnie wyrok SN z dnia 8 listopada 2007r., III CSK 205/07, LEX nr 361453) i takie postanowienie umowne niezależne od wysokości poniesionej szkody charakterystyczne dla kary umownej, stosownie do jednoznacznej treści art. 483 § 1 k.c., może być zastrzeżone jedynie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego. Tymczasem w przedmiotowej sprawie podstawę do wypowiedzenia umowy leasingu stanowiło niewykonanie zobowiązania pieniężnego polegającego na regulowaniu kolejnych opłat leasingowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 r., sygn. akt III CSK 288/06, OSP 2009/4/39). Wobec powyższego uznać należało, że postanowienia wzorca umownego przewidujące obowiązek zapłaty odszkodowania umownego będącego w zasadzie karą umowną w wysokości określonej w § 35 OWUL są nieważne. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Wobec powyższego, z uwagi na nieważność § 35 ust. 6 lit. d OWUL w jego miejsce wchodzi przepis art. 709¹⁵ k.c., zgodnie z którym w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Sąd w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 8 stycznia 2014r., I ACa 1271/13 oraz przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 września 2010 r., I CSK 641/09 (Lex nr 688506), że jeżeli z chwilą rozwiązania umowy odpadł obowiązek finansującego kredytowania korzystającego, nie powinno się już finansującemu należeć z tego tytułu wynagrodzenie. W konsekwencji suma wszystkich niezapłaconych rat należna finansującemu z chwilą rozwiązania umowy leasingu wskutek jej wypowiedzenia z przyczyn objętych odpowiedzialnością korzystającego podlega pomniejszeniu o części przyszłych rat, obejmujące odsetki stanowiące koszt "kredytu rzeczowego" zaciągniętego przez korzystającego u finansującego. Zgodnie z powyższym odsetki stanowiące część odsetkową raty nie wchodzi w skład odszkodowania o jakim mowa w art. 709¹⁵ k.c. i w związku z powyższym przy rozliczeniu leasingu należało uwzględnić wyłącznie raty kapitałowe. Zważyć należało, że po wypowiedzeniu umowy, co miało miejsce w dniu 25 marca 2011r. (a najdalej 8 kwietnia 2011r.), wymagalne stały się następujące raty: nr 42 w kwocie 3.071,46 zł; nr 43 – 3.091,38 zł; nr 44 – 3.111,42 zł; nr 45 – 3.131,59 zł; 46 – 3.151,90 zł; nr 47 – 3.172,32 zł. Łączna suma wymagalnych rat kapitałowych wynosi 18.730,07 zł netto. Z uwagi na nieważność § 35 ust. 6 OWUL do kwoty odszkodowania nie można doliczyć ceny wykupu, czego domagał się powód.

Jak podnosi się w judykaturze w razie sprzedaży przedmiotu leasingu po rozwiązaniu umowy korzyść leasingodawcy, o której mowa w art. 709¹⁵ k.c., wyznacza cena uzyskana z tej sprzedaży. Uzyskana przez byłego leasingodawcę korzyść powinna pomniejszać sumę rat leasingowych, które stały się wymagalne w wyniku rozwiązania umowy leasingu. Do pomniejszenia powinny być przedstawione także odsetki za opóźnienie z zapłatą tych rat (art. 481 k.c.), ponieważ odsetki dzielą los prawny należności głównej także w omawianym zakresie (por. wyrok SN z dnia 12 grudnia 2013r., V CSK 566/12 OSNC 2014/10/102, LEX nr 1444975, podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 marca 2016r., I ACa 1318/15, LEX nr 2017712; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 stycznia 2016r., I ACa 964/15, LEX nr 1979407). Realizację powyższego uprawnienia do zaliczenia ceny sprzedaży na poczet odszkodowania z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy stanowi § 35 ust. 14 lit. a, w myśl którego odszkodowanie umowne zostanie pomniejszone o uzyskane przez finansującego w związku z przedterminowym zakończeniem umowy leasingu

korzyści tj. m.in. w przypadku sprzedaży przedmiotu leasingu lub zapłaty jego równowartości – o wartość netto ceny sprzedaży po odliczeniu kosztów. Zważyć należy, iż strona powodowa podnosiła, że zleciła wycenę przedmiotu leasingu profesjonalście tj. firmie (...), która określiła wartość rynkową ww. ciągnika siodłowego na dzień 13 kwietnia 2011r. na kwotę 26.000 zł. Jak podnosił powód w dniu 15 kwietnia 2011r. dokonał on sprzedaży przedmiotu leasingu za cenę 38.376 zł brutto (31.200 zł netto), a więc kwotę wyższą aniżeli wynikająca z wyceny rzeczoznawcy, co miało – jej zdaniem – świadczyć o zachowaniu należytej staranności. Zdaniem pozwanych sprzedaż nastąpiła jednak poniżej wartości rynkowej pojazdu. Wobec powyższego sporu należało odwołać się do wiadomości specjalnych. W przedłożonej opinii biegły L. A. wskazał, że wartość rynkowa przedmiotu leasingu tj. ciągnika siodłowego marki D. (...)530 6X2 na dzień 13 kwietnia 2011r. wynosiła 43.000 zł netto. W swojej opinii biegły zwrócił uwagę na nieprawidłowości w wycenie sporządzonej na zlecenie powoda. Przede wszystkim, jak wyjaśnił biegły A., rzeczoznawca (...) przyjął wartość bazową dla niewłaściwego pojazdu. W wycenie tej przy określeniu nadwozia znajduje się symbol (...), co wskazuje, że do wyceny przyjęto tylko samą ramę z kabiną. Jak zauważył biegły, na tej ramie może być zamontowana wywrotka, skrzynia ładunkowa, skrzynia izotermiczna itp. Rzeczoznawca wykonujący wycenę na zlecenie powoda nie przyjął jednak korekty dodatkowo z tytułu przystosowania tej ramy do konkretnej zabudowy. To uchybienie spowodowało radykalne zaniżenie wartości bazowej przyjętej przez firmę (...). L. A. wskazał, że w bazie katalogowej systemu (...) Ekspert nie ma trzysiosowego pojazdu podobnego do wycenianego, lecz jedynie pojazd czteroosiowy. W takim przypadku – zgodnie z instrukcją określenia wartości pojazdu z 2005r. – należy przyjąć jako pojazd bazowy innej zabudowy wyliczając różnice cenowe pomiędzy pojazdem bazowym a wycenianym. Zgodnie z powyższym biegły przyjął jako bazowy pojazd skrzyniowy o tym samym wyposażeniu, sprawny i gotowy do eksploatacji, którego wartość bazowa wynosiła 52.195 zł netto. Zważywszy, że różnica cenowa pomiędzy pojazdem bazowym a wycenianym wynosiła 15 %, biegły przyjął stosowną korektę i określił wartość pojazdu na kwotę 44.365 zł. Biegły zastosował te same korekty co (...), poza korektą za stan i dbałość pojazdu, gdyż jak wyjaśnił w aktach sprawy brak było informacji, aby pojazd miał wady, lub też był zniszczony czy zabrudzony. Pęknięty klosz reflektora biegły uwzględnił przy korekcie z tytułu eksploatacji pojazdu. Biegły zaprzeczył także zarzutom powoda, iż wartość przedmiotu leasingu została zawyżona o wyposażenie dodatkowe. Jak wskazał L. A. w protokole zdawczo – odbiorczym (k. 149) wymieniono retarder (zwalniacz) oraz lodówkę, które są wyposażeniem ponadstandardowym. Sąd w pełni podziela pogląd prawny reprezentowany w orzecznictwie, że leasingobiorca nie może oczekiwać od leasingodawcy ponadprzeciętnego wysiłku w poszukiwaniu kolejnego kontrahenta, w tym optymalnego nabywcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2012 r., I ACa 369/12, Lex 1238483). Nie oznacza to jednak, że leasingodawca ma zupełną dowolność i może zbyć tą rzecz za bezcen, po cenie rażąco zaniżonej wobec jej wartości rynkowej, gdyż miałoby to wpływ na sytuację dłużnika, a także wierzyciel ma obowiązek zachowania lojalności wobec dłużnika i nie może działać na jego szkodę, co wynika z art. 354 § 2 w zw. § 1 k.c. Stąd także leasingobiorca zbywając odzyskaną rzecz winien podejmować takie kroki, żeby zbyć ją za rozsądną cenę, jaką można w danych warunkach - uzyskać, oczywiście przy zachowaniu swojego interesu, który wyraża się w tym, że zależy mu na szybkim wyzbyciu się go (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10 listopada 2015 r. I ACa 235/15 LEX nr 1954595). W niniejszej sprawie bez wątpienia powód zbył przedmiot leasingu po rażąco zaniżonej cenie, która o ponad 10.000 zł odbiegała od jego wartości rynkowej. Jednocześnie – wobec opinii biegłego – należało przyjąć, że wycena wykonana przez profesjonalnego rzeczoznawcę na zlecenie powoda została wykonana nieprawidłowo, bez zachowania należytej staranności. Biegły bowiem wykazał, że jako pojazd bazowy przyjęto niewłaściwy samochód, co w konsekwencji doprowadziło do rażącego zaniżenia wartości przedmiotu wyceny. Jednocześnie, jak wynika z zeznań pozwanych, istniała możliwość sprzedaży tego pojazdu przez pozwanych za wyższą cenę, jednak powód stanowczo odmówił zastosowania takiej formy rozliczenia umowy i nie zgodził się na sprzedaż pojazdu. W tych warunkach, zdaniem Sądu, nie można leasingobiorców obarczać odpowiedzialnością za nieprawidłowe postępowanie powoda, w tym wykonanie wyceny bez zachowania należytej staranności i sprzedaż pojazdu znacznie poniżej jego wartości rynkowej. W takiej sytuacji bank może ewentualnie dochodzić roszezeń w stosunku do zleceniobiorcy sporządzającego wycenę. Zważywszy na powyższe okoliczności Sąd przyjął do rozliczenia cenę pojazdu, jaką powód mógłby uzyskać przy zachowaniu należytej staranności tj. wskazaną przez biegłego kwotę 43.000 zł netto.

Zatem, po odliczeniu od odszkodowania obejmującego wymagalne raty kapitałowe tj. od kwoty 18.730,07 zł korzyści, jakie powód winien uzyskać przy sprzedaży pojazdu z zachowaniem należytej staranności, do rozliczenia pozostaje

nadwyżka w kwocie 24.269,93 zł. Powyższą kwotę należy jednak powiększyć o kwotę nadpłaconego podatku od towarów i usług w wysokości 6.343,73 zł. Jak argumentowali pozwani, płacili oni składki ubezpieczeniowe wraz z podatkiem VAT, w związku z czym powód wysłał do nich korekty faktur na taką właśnie kwotę. Mimo tego, przedmiotowa kwota nie została pozwanym nigdy zwrócona. Powyższą okoliczność pozwani wykazali za pomocą dowodów z dokumentów w postaci korekt faktur VAT, wystawionych przez powoda. Łącznie zatem do rozliczenia pozostaje kwota 30.613,66 zł. Powyższa kwota winna zostać w pierwszej kolejności zaliczona na poczet rat wymagalnych przed rozwiązaniem umowy, albowiem jak wskazuje się w judykaturze z art. 709¹⁵ k.c. wynika, że korzystający jest także zobowiązany do uiszczenia zaległych rat leasingowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2012r., I ACa 1119/11 LEX nr 1217796). Nadto, zgodnie z treścią pisma powoda z dnia 22 września 2014r. należało uwzględnić również ratę podatku od środków transportowych za 2010r. (II. rata) w kwocie 1.332,24 zł. Zważywszy na fakt, że termin zapłaty każdej raty leasingowej został wyznaczony na dzień 16 – ty każdego miesiąca, to przed dniem rozwiązania umowy tj. przed dniem 25 marca 2011r. wymagalne stały się raty nr 34-41. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że na poczet kwoty 30.613,66 zł winna zostać zaliczona w całości należność z tytułu rat leasingowych nr 34-40, II. raty podatku od środków transportowych za 2010r. oraz częściowo z tytułu raty nr 41 w kwocie 1.845,52 zł. W związku z powyższym na roszczenie objęte sumą wekslową powinny się złożyć następujące należności:

<i>Należność</i>	<i>Kwota</i>	<i>Data wymagalności</i>	<i>Data końcowa</i>	<i>Odsetki za opóźnienie</i>
Rata nr 41 (część)	2.096,68 zł	16.04.2011	30.07.2012	527,6 zł
Monit	48,80 zł	28.12.2010	30.07.2012	15,8 zł
Monit	48,80 zł	03.12.2010	30.07.2012	15,77 zł
Monit	48,80 zł	02.12.2010	30.07.2012	15,12 zł
ubezpieczenie	714,63 zł	14.04.2011	30.07.2012	976,08 zł
ubezpieczenie	1.212,68 zł	11.10.2011	30.07.2012	426,30 zł
ubezpieczenie	6.110,98 zł	03.01.2011	30.07.2012	180,59 zł
podatek	1.372,68 zł	22.02.2011	30.07.2012	384,28 zł
windykacja	1.722 zł	22.04.2011	30.07.2012	427,79 zł
wycena	350,55 zł	17.06.2011	30.07.2012	76,60 zł
Odsetki za opóźnienie w spłacie rat wymagalnych	4.413,30 zł			

przed rozwiązaniem umowy wynikają z faktur odsetkowych				
	18.139,90 zł			3.045,93 zł

Na powyższą kwotę składają się poza – jak wskazano powyżej częścią raty nr 41 wymagalną przed rozwiązaniem umowy – także m.in. koszty monitów kierowanych do leasingobiorców oraz koszty windykacji. Podstawę do obciążania pozwanych przedmiotowymi kosztami stanowi § 35 ust. 10 OWUL, w myśl którego wszelkie wydatki związane z interwencjami w celu wyegzekwowania należności finansującego oraz zwrotu przedmiotu leasingu zostaną zafakturowane wraz z należnym podatkiem VAT na korzystającego przez finansującego. Fakt przeprowadzenia czynności windykacyjnych jak też wysokość kosztów tych działań przedstawiają przedłożone przez powoda dokumenty w postaci faktur VAT oraz protokołów czynności windykacyjnych. Podstawę obciążenia pozwanych kosztami podatku od środków transportowych stanowi z kolei § 14 ust. 3 lit. c, w myśl którego korzystający jest zobowiązany do zwrotu wydatków poniesionych przez finansującego z tytułu podatku od środków transportu. Powyższe koszty zostały wykazane za pomocą dowodów z faktur VAT. Zgodnie z postanowieniami wzorca umownego – Z. ubezpieczenia przedmiotu leasingu do umowy leasingu oraz § 5 umowy leasingu – leasingobiorcy byli także zobowiązani do zawarcia umowy ubezpieczenia przedmiotu leasingu oraz do opłacania składek ubezpieczeniowych. Poniesione z tego tytułu koszty także zostały udowodnione za pomocą dowodów z dokumentów. W myśl § 35 ust. 12 korzystający jest zobowiązany do poniesienia wszelkich kosztów związanych ze sprzedażą (w szczególności kosztów wyceny i prowizji za sprzedaż) przedmiotu leasingu przez finansującego bądź związanych z zawarciem nowej umowy leasingu obejmującej ten przedmiot. Przedmiotowe postanowienie wzorca umownego stanowi podstawę do obciążenia pozwanych kosztami wyceny pojazdu sporządzonej na potrzeby jego sprzedaży. Wreszcie, Sąd uwzględnił roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w spłacie rat wymagalnych przed rozwiązaniem umowy wynikających z przedłożonych faktur odsetkowych. Zgodnie bowiem z § 19 ust. 1 OWUL w przypadku opóźnienia w zapłacie opłaty leasingowej korzystający miał obowiązek bez dodatkowego wezwania, uregulować zaległą kwotę wraz z odsetkami za opóźnienie. Odsetki w wysokości równej 150 % stopy odsetek ustawowych, naliczone zostaną przez finansującego za okres do dnia wpłaty zaległości. Bez wątplenia, skoro przedmiotowe raty były już wymagalne przed rozwiązaniem umowy to zgodnie z art. 481 § 1 k.c. powodowi przysługują odsetki za opóźnienie. Podkreślić należy, iż przewidziana w umowie stopa procentowa odsetek nie przekraczała wysokości odsetek maksymalnych. W okresie 2010-2012 stopa lombardowa NBP kształtowała się na poziomie 5 % - 6,25 %, a więc odsetki maksymalne wynosiły w tym czasie 20 – 25 %. Zważywszy, że stopa odsetek ustawowych w tym czasie wynosiła 13 %, to stopa procentowa wynikająca z umowy wynosiła 19,5 %, a więc nie przekraczała stopy odsetek maksymalnych. Wysokość powyższych kosztów strona powodowa wykazała za pomocą dowodów z dokumentów w postaci faktur odsetkowych.

Sąd nie uwzględnił natomiast kosztów transportu przedmiotu leasingu oraz kosztów jego przechowania, które zgodnie z treścią pozwu także miały składać się na sumę wekslową. Zdaniem Sądu, w umowie stron ani w OWUL nie ma mowy o obowiązku pokrycia przez leasingobiorców kosztów transportu samochodu, a także kosztów jego przechowania. Strona powodowa powoływała się w tym zakresie na postanowienia § 35 ust. 10 i 12 OWUL, niemniej postanowienia te nie stanowią podstawy do obciążenia pozwanych takimi kosztami. Zważywszy, że strony konkretnie określiły, jakie koszty obciążają leasingobiorców (wycena, prowizja za sprzedaż, koszty interwencji w celu wyegzekwowania należności), brak jest podstaw do uznania, że uprawnienie powoda do obciążania pozwanych kosztami transportu samochodu wynika z § 35 ust. 10 umowy przewłaszczenia. Jeśli zamiarem powoda było obciążanie pozwanych kosztami transportu po wydaniu powodowi pojazdu jak i kosztami jego przechowania to winien on – jako podmiot profesjonalny – zadbać o wyraźne zastrzeżenie takiego obowiązku w umowie i precyzyjne oraz dokładne określenie wszystkich kosztów. Zważyć przy tym należy, iż zgodnie z treścią § 35 ust. 10 OWUL korzystający był zobowiązany jedynie zwrócić przedmiot leasingu przedstawicielowi finansującego lub upoważnionemu przez niego podmiotowi. Niewątpliwie pozwani dopełnili tego obowiązku, albowiem, jak wynika z treści protokołu zdawczo – odbiorczego, a

także zeznań pozwanego W. Ś. oraz zeznań świadka S. C., przedmiot leasingu został przez świadka odprowadzony w wyznaczone przez powoda miejsce (P.).

W tym stanie rzeczy, Sąd uznał, że na sumę wekslową powinny składać się: część nieuiszczonej raty leasingowej nr 41, koszty monitów, windykacji, wyceny, składki ubezpieczeniowe, wyceny pojazdu, podatek od środków transportu, a także odsetki za opóźnienie w spłacie rat wymagalnych przed rozwiązaniem umowy w łącznej wysokości 18.139,90 zł. Dodatkowo, zgodnie z treścią art. 481 k.c. w zw. z § 19 OWUL Sąd zasądził od powyższych należności (poza kwotą skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w kwocie 4.413,30 zł) odsetki za opóźnienie, których łączna kwota na dzień 30 lipca 2012r. wynosiła 3.045,93 zł.

Na koniec należy wskazać, że całkowicie bezzasadny był podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że przed wniesieniem pozwu nie przedawniło się roszczenie ze stosunku podstawowego, na co wskazuje porównanie daty wymagalności całego roszczenia (data wypowiedzenia umowy) i daty wniesienia pozwu. Nie ulega przy tym wątpliwości, że wraz z przedawnieniem roszczenia ze stosunku podstawowego posiadacz weksła wypełnionego traci uprawnienie do jego wypełnienia. Natomiast, jeśli chodzi o same roszczenia wekslowe przeciwko wystawcy weksła własnego przedawniają się z upływem trzech lat od dnia płatności weksła (art. 70 ust. 1 w zw. z art. 103 i 104 pr.weksl.) (por. wyrok SN z dnia 24 maja 2005r., V CK 652/04, (...)). Wobec daty wypełnienia weksła i daty płatności weksła (19 sierpnia 2013r.) należało uznać, że roszczenie wekslowe nie jest przedawnione.

Wobec powyższego, na mocy art. 496 k.p.c. w zw. z art. 32, art. 47 i art. 103 prawa wekslowego oraz w zw. z art. 709¹ k.c. i art. 709¹⁵ k.c. Sąd utrzymał nakaz zapłaty z dnia 24 kwietnia 2014r. wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygnaturze akt II Nc 387/14 w zakresie kwoty 21.185,83 zł z tytułu należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 marca 2014r. do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie – na mocy powyższych przepisów stosowanych a contrario – nakaz zapłaty uchylił a powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 6 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku o opłatach za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U.2013.490) i przyjmując, że powód wygrał w 35 %, a pozwani w 65 % rozdzielił koszty stosunkowo. Zważyć należy, iż strona powodowa poniosła w niniejszej sprawie koszty opłaty sądowej od pozwu (749 zł), opłaty za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł) w łącznej kwocie 4.366 zł, z czego należy jej się od pozwanego zwrot kwoty 1.528,10 zł. Z kolei pozwani ponieśli koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.617 zł, z czego należy im się zwrot kwoty 2.351,05 zł. Po wzajemnym skompensowaniu kosztów należało zasądzić od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 822,95 zł.

Z kolei na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U.2014.1025) Sąd nakazał ściągnąć od strony powodowej, w stosunku w jakim przegrała niniejsze postępowanie tymczasowo wyłożone przez Skarb Państwa wydatki na poczet kosztów opinii biegłych sądowych. Łączny koszt opinii biegłego wyniósł 1.623,98 zł. Zatem, od powoda należało ściągnąć kwotę 1.055,58 zł, stanowiącą 65 % kosztów opinii biegłych sądowych. Pozwani byli zwolnieni od obowiązku uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych sądowych, toteż brak było podstaw do obciążania ich kosztami opinii biegłych.